

2) Czy art. 9 ust. 3 w związku z art. 2 lit. d) dyrektywy 2011/95/UE należy interpretować w ten sposób, że:

dla stwierdzenia uzasadnionej obawy przed prześladowaniem i realnego niebezpieczeństwa („real risk”) poddania działaniom nieludzkim lub poniżającym lub też poddania karze przez któryś z podmiotów wymienionych w art. 6 dyrektywy 2011/95/UE,

ze względu na praktyki religijne lub formy zachowań nakazane przez naukę wiary, którą wnioskodawca czynnie wyznaje, a które stanowią jej zasadniczy element lub opierają się na przekonaniach religijnych wnioskodawcy w sensie szczególnej wagi dla jego tożsamości religijnej i w jego kraju pochodzenia są zakazane pod rygorem sankcji karnych,

a) potrzebne jest takie wartościujące rozważenie relacji, w ramach którego należy porównać liczbę praktykujących wbrew zakazom członków grupy wyznaniowej, do której należy wnioskodawca, z liczbą faktycznych aktów prześladowań w związku z tymi praktykami religijnymi w kraju pochodzenia wnioskodawcy, uwzględniając ewentualnie istniejące elementy niepewności i nieprzewidywalności stosowanej przez państwo praktyki ścigania karnego

lub

b) czy wystarczy, że można wykazać faktyczne stosowanie w praktyce ścigania karnego w kraju pochodzenia przepisów, które pod groźbą kary zakazują praktyk religijnych lub form zachowań, nakazanych przez naukę wiary, którą wnioskodawca czynnie wyznaje, i które stanowią jej zasadniczy element lub które opierają się na przekonaniach religijnych wnioskodawcy w sensie szczególnej wagi dla jego tożsamości religijnej?

3) Czy przepis krajowego prawa procesowego, przewidujący wiążący charakter prawnej oceny sądu kasacyjnego dla sądu dokonującego ustaleń faktycznych (tutaj § 144 ust. 6 Verwaltungsgerichtsordnung – ustawy o ustroju sądów administracyjnych, zwanej dalej „VwGO”) jest zgodny z zasadą pierwszeństwa stosowania prawa Unii, jeżeli sąd dokonujący ustaleń faktycznych chciałby dokonać innej wykładni przepisu prawa Unii niż sąd kasacyjny, jednak taką wykładnię prawa Unii nawet po przeprowadzeniu postępowania prejudycjalnego zgodnie z art. 267 akapit drugi TFUE uniemożliwia mu określone w prawie krajowym związanie oceną prawną sądu kasacyjnego?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. L 337, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 17 kwietnia 2015 r. – GE Healthcare GmbH/Hauptzollamt Düsseldorf

(Sprawa C-173/15)

(2015/C 236/32)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: GE Healthcare GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Düsseldorf

Pytania prejudycjalne

1) Czy opłaty licencyjne w rozumieniu art. 32 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 (¹) z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (WKC) mogą zostać włączone do wartości celnej, mimo że ani w chwili zawarcia umowy, ani w chwili właściwej dla powstania długu celnego, która w sporze wynika z art. 201 ust. 2 i art. 214 ust. 1 WKC, powstanie należności z tytułu opłat licencyjnych nie jest pewne?

- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy opłaty licencyjne za znaki towarowe w rozumieniu art. 32 ust. 1 lit. c) WKC mogą odnosić się do przywożonych towarów, mimo że są one płacone również za usługi i użytkowanie rdzenia nazwy wspólnego koncernu?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: czy opłaty licencyjne za znaki towarowe w rozumieniu art. 32 ust. 1 lit. c) WKC mogą stanowić warunek sprzedaży przywożonych towarów na wywóz do Wspólnoty w rozumieniu art. 32 ust. 5 lit. b) WKC, mimo że ich zapłata była żądana przez przedsiębiorstwo powiązane ze sprzedającym i kupującym i została dokonana?
- 4) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie i jeżeli tak jak tutaj opłaty licencyjne odnoszą się w części do przywożonych towarów i w części do usług dokonanych po przywozie: czy podział dokonywany jedynie na podstawie obiektywnych i dających się określić danych zgodnie z art. 158 ust. 3 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93⁽²⁾ z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (rozporządzenia wykonawczego) oraz uwagą interpretacyjną dotyczącą art. 32 ust. 2 WKC, zamieszczoną w załączniku 23 do rozporządzenia wykonawczego, skutkuje tym, że korygowana może być tylko wartość celna, o której mowa w art. 29 WKC, czy też, jeżeli wartość celna, o której mowa w art. 29 WKC, nie może zostać ustalona, przy ustalaniu wartości celnej podlegającej określeniu na podstawie art. 31 WKC możliwy jest również podział przewidziany w art. 158 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego, o ile koszty te w innym wypadku nie zostałyby uwzględnione?

⁽¹⁾ Dz.U. L 302, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 253, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 20 kwietnia 2015 r. – Taser International Inc./SC Gate 4 Business SRL, Cristian Mircea Anastasiu

(Sprawa C-175/15)

(2015/C 236/33)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Înalta Curte de Casație și Justiție

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Taser International Inc.

Strona pozwana: SC Gate 4 Business SRL, Cristian Mircea Anastasiu

Pytania prejudycjalne

Czy art. 24 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wyrażenie „jeżeli sąd państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji na podstawie innych przepisów niniejszego rozporządzenia” oznacza również sytuację, w której strony umowy cesji praw do znaku towarowego zarejestrowanego w państwie członkowskim Unii Europejskiej, jednoznacznie i niepodważalnie uzgodniły, że jurysdykcja do rozpatrywania wszelkich sporów dotyczących wypełnienia zobowiązań umownych przysługuje sądowi państwa niebędącego członkiem Unii Europejskiej i w którym powód ma miejsce zamieszkania (siedzibę), zaś powód wytoczył powództwo przed sądem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, na którego terytorium miejsce zamieszkania (siedzibę) ma pozwany?